

● למנהל הטלוויזיה חיים יבין, שהחליט לשנות את תוכנית ליל-שבת. במקום סרט הקולנוע ריגושים, החליט יבין לציין את זיכרו של בימאיי-הקולנוע אוטו פרמינגר, שנפטר לפני שבועיים. ולהקדין את אחד מסרטיו. הסרט החדש ביותר של פרמינגר שנמצא בספריית הטלוויזיה היה כרמון גונס, משנת 1954.

● לאהוד יערי, שחזר השבוע לסורו ו"ריאיון" שוב שובי: נרמה שאין מלאכה בזויה יותר מזו של עיתונאי המתיימר לראיין שבווימילחמה. השבוי מופקר, כמובן, לחיים ולמוות בידי שוביו. הפחד (אם לא אמצעים גרועים יותר)

מנהל יבין החלטה מהירה

ישכנע אותו לספר ל"מראיין" כל מה שהשובים רוצים לשמוע — השמצות נגד עמו וארצו, מנהיגיו ומפקדיו, ודיכריי-שבה לשובים ויחסם ה"הומאני".

תפקידו של ה"מראיין" הוא עלוב במיוחד. עליו להעניק למעמד המחפיר הטובה מכובדת, להעמיד פנים כאילו זהו ראיון אמיתי וחופשי. לכן תמוה שעיתונאי מכובד כמו אהוד יערי נתן יד להצגה כזאת. כאשר שודר השבוע בטלוויזיה ה"ריאיון" שלו עם שובי מאנשי פת"ח, זעקו הדברים ממש לשמיים. אחרי ארבע שנים של מילחמת-גרילה בלבנון, איך אפשר לספר בפעם המיידועי-כמה שלווחי פת"ח אינם אלא ערביי, שכירי-חרב פאקיסטאניים, עריקים סוריים וכיוצא באלה? אין צורך להיות פרשן מעולה לעניינים ערביים. כמו אהוד יערי, כרי לרעת שזויה שטות

עוד פעם!

עשרות צופי-הטלוויזיה מתקשרים כבר זה כמה שבועות עם מישררר הטלוויזיה ועם מישררר רשות-השידור בירושלים. בפיהם בקשה אחת: לשדר שוב את הסרט המדהים על ההפרייה האנושית, ששודר במיסגרת התוכנית המדעית המצויינת תצפית. הוא תיאר באופן חזוטי וצאי-מן-הכלל את הדרך שבה נעשית הפרייה ביצית האשה על-ידי הורע של הגבר, ואת כל התהליך שקדם להפרייה והתהליך שבא אחריה. עד להיווצרות עוברי-האדם בתוך רחם האשה.

בטלוויזיה מנסים להמציא ררך להקדין שוב את המיסמך הדוקומנטארי המרתק. סרטים כאלה, בדרך כלל, מתקבלים להקרנה חרפ-עמית. אין הם רכושה של התחנה המשרדת, והזכויות שלה עליהם מתחזקות ביותר. יתכן שהטלוויזיה תגיע להסכם עם מפיקי הסרט המדעי, ויתאפשר לה לשדר אותו שוב.

גמורה. כל חייל שלחם נגד הכוחות הפלסטיניים בלבנון יודע זאת. נותרת השאלה: מדוע משפיל יערי את עצמו ועוסק במלאכה בזויה זו?

מאחורי המירקע

רק 19 שירים

הטלוויזיה הירדנית, בערוץ התוכניות הלר-עיות, החליטה להעביר לצופים כשידור-חי את תחרות האירוויזיון מברגן שבנורווגיה, למרות העובדה שירדן אינה משתתפת בתחרות. בעיה קטנה, שהתעוררה במהלך השידור, נפתרה בצורה מקורית ומיסחרית. הירדנים הסתפקו בשידור 19 מתוך 20 השירים המתחרים. בערך במחצית התחרות, בדיוק כאשר רצו אל הכימה נציגי ישראל בכגדים לבנים, ערכו הירדנים הפסקה בשידור הישיר, והתחילו בשידור מאסיבי של פירסומות ורכיבים אחרים, שאינם קשורים באירוע הזמר האירופי.

כששרי צוריאל ומוטי גילעדי פיוזו וקיצצו על הכימה בניסיון נואש להלהיב את מיליוני הצופים ברחבי אירופה, ראו צופי הטלוויזיה הירדנית קטע משיר של הזמר האמריקאי ליונל ריצ'י (שהיה, אולי, זוכה באירוויזיון במקום קצת יותר גבוה מהצמד הישראלי). הם צפו גם בפירסומת לגבינה הצרפתית הפרה המתייכת, לחלב לתינוקות ועוד כהנה וכהנה.

למזלם של הירדנים, נחסכה מהם גם מבוכה בחלק השני של התחרות, החלק שבו נספרו הנקודות, וישראל ודיגלה הופיעו על המירקע ביחד עם 19 המשתתפות האחרות.

הירדנים הצטרפו לפני כמה שבועות לשורת המדינות הנאורות בעולם, ועברו לשעוין-קיץ. לכן היה זה טיבעי, מבחינתם, לסיים את שידוריהם בחצות (לפי שעון ירדן) — מייד בתום השמעת השירים המתחרים, ולפני שהתחיל השיפוט.

לראות מראש

מנהל-הטלוויזיה החדש, חיים יבין, החליט לצפות מראש בכל תוכנית שתוקרן על המסך. ההחלטה התקבלה בעיקבות התוכנית ששודרה בערב חגי-הפסח על המשורר והמלחין מרדכי זעירא. יבין, שלא ראה קודם לכן את התוכנית, חזה בשידור וסבר, כמו הצופים, שהתוכנית לקתה בחסר. היתה משעממת ולא הציגה את זעירא ואת שיריו בצורה נאותה.

דמותו של בריון עדין

להקרנה המוקדמת שנערכה בבניין הטלוויזיה לסירטו של יהודה קרוה על אבא אחימאיר, לא הוזמנה מישפחת אחימאיר.

יעקב אחימאיר, בנו הבכור של אבא אחימאיר, שהוא גם עונבר-טלוויזיה בכיר וגם עיתונאי בכיר, יראה את הסרט לראשונה עם כל עם ישראל, ביום ה'.

שלוש שנים עבר יהודה קווה על הסרט לאחר האהבה. לאחר השינאה. השבוע יוקרן הסרט בשני חלקיו. הסרט דן בדמותו השנוייה-במחלר-קת של המנהיג הרוויזיוניסטי, מי שהקים את ברית הברייונים והואשם במשך שנים, גם אחרי זיכויו, ברצח ארלוזורוב (ראה מה הם אומרים). שמו של הסרט נלקח מפירקיו-זיכרונות שפירסם אחימאיר במלאת עשר שנים למותו של ברל כצנלסון, חברו מילדות.

את תפקידו של אבא אחימאיר משחק ירון לונדון. בסרט מופיעים חבריו של אחימאיר מברית הברייונים משה סבוראי והפרופסור יוסף נרבה, וגם בני-מישפחתו. יצחק בן-ארהרון מייצג בו את תנועת-הפועלים, והפרופסור ישעיהו לינוכיץ, שעבר עם אחימאיר בעריכת האנציקלופדיה העברית, והמגריד את עצמו כידידו, מספר על דמותו של אחימאיר, שהיה עריונפש.

מאחורי המיקרופון

שקל לנפש

גלי צה"ל הצליחו להביא לשכית-נשק בין אירגוני-המורים, הנלחמים כל השנה זה בזה, ושניהם יחד במישרר-החינוך. הם חתמו על מיכתב משותף לתוכנית יום השקל החינוכי שתיערך בגלי צה"ל השבוע. דודו דיין, העורך הראשי של השירותורים, הציע כי השנה יתרום כל תלמיד בית-ספר בארץ שקל אחד לקריית-החינוך שלידי כרמיאל. עבור חיילים טעוני-השכלה. השבוע יאסף הכסף מבתי-הספר, ולקראת סוף-השבוע ייערך מישרר מיוחד של תלמידים למען תלמידים חיילים.

אבא אחימאיר לאחר האהבה, לאחר השינאה

ממלא המקום

מפקד גלי צה"ל, נחמן שי, גילה בסוף שבוע שעבר תושיה, כיאה למפקד.

מנחה התוכנית הפופולארית בילוי נעים, מולי שפירא, היה עסוק בעריכת מופע השירותורים. אבי קורן נקרא להחליפו בהגשת התוכנית. קורן החליט להקליט חלק מהתוכנית

ביום החמישי, והזמין את דידי מנוסי, שיספר על ספר-הבריות החדש שלו. אלא שלקורן קרתה תקלה. הוא נתקע ביום המיומנה באחד מרחובות תל-אביב, ולא הצליח להגיע לאולפן.

מפקד גלי צה"ל, שראה כי דידי מנוסי ממתין כמעט שעה, החליט להציל את המצב. הוא נכנס לאולפן וריאיון את מנוסי.

הדור שלא ידע את יפה

יפה ירקוני נרמה. אחרי שסיימה לשיר בדגש רב את השיר אל-נא תאמר לי שלום, קם מישוהו מהקהל ושאל בתמימות מדוע היא שרה שירים של עופרה חזה, ולא שירים של עצמה. האירוע המזוז קרה בהופעה של יפה ירקוני בעכו, כך היא סיפרה לחווה אלברשטיין, שריאיינה אותה בתוכנית מילים ומנגינות בגלי צה"ל. מסתבר שעופרה חזה הקליטה לא מזמן כיצוע חדש של השיר הוותיק, שאותו שרה ירקוני עוד בימי מילחמת-העצמאות. אלא שהדור החדש, שאינו

זמרת ירקוני אכזבה

יודע את יוסף, אינו יודע שאת השיר שרה במקור ירקוני. הזמרת הוותיקה התלוננה באוזני אלברשטיין שהיא מוזחרמת ברדיו, ואין משמיעים אותה. למרות העובדה שהוציאה 68 תקליטים לשוק.

התוכנית תשודר בגלי צה"ל ביום כשבת, בשעה 12. ארבעה ימים אחר-כך, במוצאי יום-העצמאות, תשדר הטלוויזיה את החלק הראשון מתוך התוכנית חיים שכאלה, גם היא עם יפה ירקוני.

גם אחרי הקלטת חיים שכאלה לא היתה ירקוני מרוצה. היא סיפרה אז שהזמינו אותה לאולפנים. היא היתה בטוחה שהמדובר בהקלטת תוכנית-ייחוד. במשך זמן ארוך היתה במשאיומתן עם מחלקת-הבידור של הטלוויזיה. בניסיון לשכנע שמגיע לה להקליט, סוף-סוף, תוכנית-ייחוד כזאת.

כשהזמנה לאולפן, והתאריך נקבע, היתה בטוחה שזו זה. היא הכינה כמה שירים במיוחד, ומה רכה היתה אכזבתה כשהגיע לאולפן וראתה שאין מדובר בתוכנית-ייחוד, אלא בתוכנית היוקרתית חיים שכאלה.

גם כמה ימים אחרי הקלטת התוכנית לא יכלה להסתיר את אכזבתה. אך אחרי קצת לחץ ניאותה לומר שנהנתה מהתוכנית ומהפגישה עם חבריה ותיקים.